

Године 1988. велики одјек је добило саопштење о радиоугљеничном датирању чувене хришћанске реликвије - Торинске плаштанице. Сагласно традиционалној верзији, тај комад платна чува на себи трагове тела распетог Христоса (I в.) тј. наводна старост тканине је око две хиљаде година. Међутим, радиоугљенично датирање је дало сасвим други датум: око XI-XIII в. У чему је ствар? Или је торинска плаштаница - фалсификат, или датирање методом радиоактивног угљеника манифестује велику дисперзију датума, или је Торинска плаштаница ипак оригинал, али не потиче из I в. већ из XI-XIII в. Овде је неопходно додатно истраживање. В. такође [398].

10. Нумизматичко датирање

"Нумизматика се као наука формирала релативно касно. Прелазном етапом од колекционарства до научних метода обраде монета... може се сматрати сам крај XVIII века" [95, стр. 13-14]. Сва се нумизматика ослања на традиционалну хронологију која је раније утврђена на основу писаних извора, и због тога ни у којој мери не може да постане метода независног апсолутног датирања. Многе се чудноватости откривају приликом поређења такозваних "древних" античких и средњовековних монета. Постоји ненормално велики број паралела, а понекад и поклапања, између античких и средњовековних (чак касносредњовековних) монета. Ове паралеле су одавно откривене, њихов број је у порасту, а објашњавају се магловитим теоријама "имитација", "подражавања" итд. На пример, енглески пени краља Едварда (1042-1066) копира константинопољске солиде Јустина II (565-578) [38, стр. 449]. Разлика између оригинала и копије - више од 450 година! У касносредњовековној и новијој историји такав пример чудне "репликације" монета за масовну употребу са оригинала старог 450 година није примећен.

У историји новчића је такође постојао "древни процват", затим мрачни векови и Ренесанса. Сматра се да почев од VIII до средине XIII века у Италији практично сасвим нестају римске златне монете [175]. Овај чудни ефекат је толико упадљив, да је чак ушао у наслове појединих поглавља историјско-нумизматичких монографија: "Крај римских монета (V век)", "Епоха имитација (VI век)" [174], "Одсуство златних монета" [137, стр. 151]. Западна Европа није покушавала да се такмичи с Византинцима и муслиманима у тој ствари (ковању златног новца - А.Ф.). Она се одрекла било каквих претензија на регуларно ковање златног новца и ковала је углавном сребрни" ([175, стр. 20], [117]). "Регуларна емисија златне монете је практично престала у Западној Европи у VIII веку и на Италијанском полуострву у другој половини тог века. Чак ни у муслиманској Шпанији није био искован ни један златник између почетка VIII и почетка X века (! - А.Ф.)..." [175, стр. 20]. Сматра се да је по Пипиновом захтеву "златни новац престао да се кује"; наводно је на сабору у Ремсу био забрањен промет златних солида императорског Рима [137, стр. 151]. При томе је тип монета из VIII века постао "варварски" [137, стр. 151]. "Папске монете од времена Бенедикта VII (умро 984. год.) до Лава IX